

[Ministeren for Grønland.]

prioritet i de 10 år, der er gået siden nyordningen startede. Det var nødvendigt for at bremse tuberkulosen, hvad der også er lykkedes; og nu efter at tuberkulosen er, skal vi sige kommet under kontrol, har man allerede i det sidste par år været opmærksom på, at det næste fremstød, ved siden af det erhvervsmæssige, som altid må have allerførste prioritet, må gælde skole- og uddannelsesspørgsmål; det er det, som vi i øjeblikket er ved at tage fat på, og det vil simpelthen forandre hele billedet deroppe. Hensigten er jo absolut, at så mange danske som muligt efterhånden skal afløses af grønlændere. Jeg vil dog tro, at vi aldrig når dertil, at alle danske afløses af grønlændere. Jeg tror heller ikke, vi skal ønske det; jeg tror i øvrigt heller ikke, at grønlænderne ønsker det. Jeg skal dog lige nævne, at min afløser som skoledirektør samt radiofonichefen i Godthåb begge er grønlændere.

Lærerlønningerne er forskellige, men det er et punkt for sig.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren og forsvarsministeren af Victor Gram m. fl.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 1327).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om nedslag i skatteansættelsen for folkepensionister m. fl.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 449, fremsættelsen i tidenden sp. 1304).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Peter Nielsen: Begrundelsen for at udskille skattnedslagsreglerne for folkepen-

sionister i en særlig lov er, at ligningsloven nu er gjort permanent. Det vil imidlertid være nødvendigt med mellemrum at ændre disse nedslagsregler for at undgå egentlig beskatning af folkepensionister m. fl., og derfor foreslås der nu en særlig lov for disse.

Det er jo forenkling og tydeliggørelse, vi trænger til i dansk skattelovgivning, og det har også vakt almindelig tilfredshed, at ligningsloven nu ikke skal underkastes ændringer hvert år til meget besvær ved skatteligningen og til fremme af endnu mere vilkårlighed ved skatteansættelser. Så kan man måske sætte et spørgsmålstegn ved, om der forenkles, når man plukker dele ud af ligningsloven og gør dem til selvstændige love, eller om det så alligevel ikke var mere overskueligt at foretage dette som en ændring af ligningsloven. Efter hvad jeg har kunnet tælle op, har vi for tiden 34 forskellige love omhandlende personbeskatningen. Nu får vi altså den 35. lov; det letter jo ikke overblikket, det var mere den modsatte vej, man skulle gå. Idealet må være, at vi kunne nøjes med én statskattelov, én kommuneskattelov og én udskrivningslov, således at de 32 andre love kunne inkorporeres i en af disse tre love. Men alt det hører jo en gylden fremtid til; det må vel kunne indføres, når vi om føje tid får kildeskatsystemet med den deraf følgende skattereform.

Selve lovforslagets indhold er der kun grund til at takke den højtærede finansminister for, idet der her er taget hensyn til folkepensionisterne, så at det tillæg, de nu får, ikke underkastes beskatning. Man kan måske nok rejse det spørgsmål, om det stadig skulle være nødvendigt at skelne mellem hovedstad og provins, da de økonomiske forhold for folkepensionister efterhånden er ens, og man i anden lovgivning er på vej til at stryge grænsen mellem almindelige mennesker og hovedstadsbeboere. Men forskellen udjævnes nu noget, og alle fremskridt kommer aldrig på én gang.

Skattemæssigt er der altså med dette lovforslag gjort ret og skel over for folkepensionisterne, men der mangler vel endnu noget, før man kan sige, at det er tilfældet for invalidepensionisterne. De er, selv om de kun har deres invalidepension at leve af, udsat for en ikke ringe beskatning. Man yder dem et invalidetillæg, for at de kan

[Peter Nielsen.]

opretholde den samme levestandard som folkepensionister, idet det koster mere at føre en invalids tilværelse, men dette tillæg beskattes, skønt det altså ikke kan betinge en større levestandard, og der er endda i visse tilfælde tale om en ret hård beskatning. Et ægtepar f. eks. i København, der udelukkende lever af folkepension, er skattefri. Et tilsvarende ægtepar, der udelukkende lever af invalidepension, modtager årlig 1 464 kr. i invalidetillæg, så de kan have den samme levestandard, men disse 1 464 kr. betyder, at ægteparret vil blive beskattet med 572 kr. i modsætning til folkepensionistparret med den samme levestandard, men med skattefrihed. Når disse invalide-tillæg — og det samme gælder invaliditets-ydelserne — kun gives, for at de pågældende kan opretholde den samme levestandard som raske folk med samme indtægt, er det betænkeligt at beskatte dem, idet man derved stiller invalidepensionister ringere end folkepensionister. Jeg vil derfor spørge den højtærede finansminister, om det ikke er muligt at gøre disse invaliditetstillæg og -ydelser skattefri, således som f. eks. bistanstillæg og plejetillæg er det i forvejen. Det vil sikkert kunne indføjes i dette lovforslag, uden at der behøver at blive pillet ved ligningsloven.

I øvrigt anbefaler jeg det foreliggende lovforslag.

Føged: Vi kan som helhed tiltræde lovforslaget, men jeg vil alligevel gerne gøre nogle bemærkninger.

Ligesom det ærede medlem hr. Peter Nielsen finder jeg, at det, at der nu kommer en særlig lov, i stedet for at forholdet behandles i ligningsloven, sådan set er lidt uheldigt. De særlige love kan vi få nok af endda. Det bliver mere uoverskueligt, når der ligger lov ved siden af lov; bedre ville det være, om vi kunne indarbejde bestemmelsen i ligningsloven, eller om vi måske engang i fremtiden, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde, kunne nøjes med én statsskattelov, én kommuneskattelov og én udskrivningslov; det ville være en forenkling, der var såre tiltrængt.

Endvidere siger man, at dette lovforslag fremkommer, fordi ligningsloven er gjort permanent. Heroverfor vil jeg gerne sige,

at ligningsloven kan ikke blive mere end sådan i mindre grad permanent; der vil være forhold år for år — selv om det ikke bliver hvert år, så hvert andet eller hvert tredje år — som gør det nødvendigt at tage visse skattemæssige problemer op til behandling; det skete altså tidligere i forbindelse med ligningsloven. Ligningslovens behandling blev i fjor flyttet fra november-december frem til marts-maj, hvad jeg finder særdeles heldigt. Netop dette, at vi behandler den på det tidspunkt i forbindelse med vor viden om udskrivningsloven, er efter min mening en heldig foranstaltning, og denne placering af loven kan også kommunalfolkene være tjent med, bl. a. fordi de, når vi kommer frem til næste års 1. januar, ved, hvordan beskatningen vil blive, idet det så allerede er planlagt 8-9 måneder i forvejen; derfor er der ikke nogen tvivls-punkter.

I bemærkningerne til lovforslaget kommer den højtærede finansminister med en lille tilføjelse til lovforslaget, idet der står:

„Hvis de for skatteåret 1961-62 gældende udskrivningsregler forlænges uændret for det kommende skatteår, vil de foreslåede nedslagsregler bevirke . . .“

Hvis der ingen sikkerhed er for, at de forlænges, vil det jo betyde, at vi i februar-marts på ny må tage denne særlige lov op til ændring, kan jeg forstå. Der er her et usikkerhedsmoment; eller er det meningen med det, ministeren siger, at nu er dette lovforslag fremsat, men derefter kan der nedsættes et udvalg, og dette udvalg kan arbejde med sagen fra nu indtil marts? Jeg havde egentlig forstået det sådan, at det var ministerens mening, at det foreliggende lovforslag skulle gennemføres allerede inden nytår. Men der ligger altså den fare i det, at denne lov, når den er vedtaget, på ny kan komme ud for ændringer i februar-marts, hvad jeg vil finde såre uheldigt; så var det vel bedre, om lovforslaget havde ventet til ligningslovens behandling eventuelt i februar-marts.

Med hensyn til områdeinddelingen mener jeg ligesom det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at den helt burde slettes. Der er intet, der tyder på, at den bør opretholdes, og når forskellen mellem to områder, hovedstaden og det øvrige land, er så ringe, som

[Føged.]

den er — nemlig forskellen mellem 8 200 og 8 000 kr. — finder jeg det noget urimeligt at opretholde den.

Nu kan ministeren måske i den forbindelse sige: men hvad så, ønsker I de 8 000 kr. forhøjet til 8 200 kr., eller ønsker I de 8 200 kr. nedsat til rundt regnet 8 000 kr.? Det spørgsmål kan vi vel diskutere i udvalget. Jeg formoder, at når der opereres med to forskellige tal, der dog kun er meget lidt forskellige, er det, fordi visse beregninger har vist ministeren, at der kan komme nogle uheldige svingninger. Jeg vil derfor gerne bede ministeren — jeg siger det allerede under behandlingen her — om vi i udvalget kan få nogle beregninger over de forskellige forhold, sådan at vi ser de konkrete forhold belyst, også i tilfælde af at vi gik hen og strøg områdeinddelingen. Disse forhold gælder jo for personer, som opfylder visse betingelser, mest aldersbetingelserne, og jeg vil ikke diskutere andre problemer i den forbindelse, ikke heller spørgsmålet om invaliderne, da de ikke er nævnt i lovforslaget; ellers kunne det nok være rimeligt, om vi diskuterede det.

Jeg vil kun over for den højtærede minister påpege de problemer, der stadig foreligger i de tilfælde, hvor en person får nedsat arbejdsevne eller på grund af alder fratræder sin stilling. Vi har vel nogle regler her, men jeg finder, at disse regler er ikke fuldt tilstrækkelige, og at vi sammen med dette lovforslag faktisk også burde behandle disse overgangsregler.

Vi er altså velvillig stemt over for lovforslaget og håber, vi i udvalget kan få så fyldestgørende oplysninger, at vi kan tiltræde det, vi til den tid når frem til.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, er blevet forhindret på grund af sygdom, og jeg skal ikke gøre mange bemærkninger. Jeg skal kun sige, at vi tiltræder som sædvanlig princippet i denne lovgivning. Jeg går i øvrigt ud fra efter de bemærkninger, der er faldet fra de to tidligere ærede ordførere, at vi får forslaget til behandling i et udvalg, og vi vil gerne dér medvirke til at finde en fornuftig løsning.

Man kan naturligvis spørge, om det at

rette i skattelovgivningen er den rigtige måde at klare folkepensionisternes forhold på, men som det også fremgår både af fremsættelsestalen og af bemærkningerne, har man altid gjort det sådan, og da vi jo alle er konservative — mere eller mindre — er der ikke noget at sige til, at den højtærede nuværende finansminister fortsætter ad de samme baner.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til en velvillig behandling.

Axel Sørensen: Jeg skal på det radikale venstres vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Som det allerede er nævnt, har det været nødvendigt på grund af de ændringer, der er sket i folke- og invalidepensionisternes samt i enkernes kår som følge af, at ydelserne til dem er forhøjet, at regulere nedslagsbestemmelserne, for at disse mennesker ikke skal få for høj en skattebyrde i det kommende skatteår, og man har valgt nu at fremsætte lovforslag desangående, fordi ligningsloven for det kommende år blev vedtaget i sidste samling.

Hvad angår invalidepensionisterne, ser det som allerede nævnt ud til, at invaliditetstillægget kan foranledige, at de i modsætning til folkepensionisterne får en ret væsentlig skattesvarelse både til staten og til opholdskommunen trods de fradrag, der gives for de to skatters vedkommende. Vi vil være villige til i det udvalg, der bliver nedsat, at se på disse forhold og ændre dem på en sådan måde, at der ikke sker nogen forskelsbehandling af de to former for pensionister.

Hørulf Rasmussen: Når man træffer ældre medborgere og taler med dem om deres problemer, er den mest tilbagevendende replik vel nok: bare der var valg hvert år! Og når man så har øje for, at ingen som netop de gamle er udsat for en særlig kraftig stemmekøbspolitik, er der mere end et gran af sandhed i deres ord. Det må vist også erkendes, at trods de mange gode viljer, som i hvert tilfælde kommer til udtryk i partiernes valgtrykssager, valgtaler o. s. v., er det, som om viljen til at bedre folke- og invalidepensionisternes kår alligevel ikke strækker til.

Endnu har folkepensionens maksimums-

[Herluf Rasmussen.]

beløb ikke nået et anstændigt stade, og det er alt nok at anføre den barske realitet her: 5 832 kr. om året er det beløb, man mener at en folkepensionistfamilie kan klare sin livsaften med. Vi må vist også erkende, at som sammensætningen af det høje ting er for tiden, og hvor man end ikke ønsker at tage ordet til lovforslag, der søger at forbedre de gamles kår, er der ikke mange chancer for, at der skal ske epokegørende nydannelser på dette område. Det synes jeg folke- og invalidepensionisterne skal gøre sig klart, når de igen om nogle måneder fra disse partiets side skal udsættes for en mere end grovkornet stemmekøbspolitik.

Når den højtærede finansminister i dag møder med et forslag til lov om nedslag i skatteansættelsen for folkepensionister m. fl., skal man derfor ikke tro, at noget nyt og epokegørende er ved at ske, og at man fra regeringens side agter at gennemføre lovforslag, der på afgørende måde forbedrer folkepensionisternes forhold. Det, der her sker, er, at den højtærede finansminister finder anledning til på grundlag af stigningen af folkepensionen at ajourføre den gældende skatte Lovgivning, for at ikke ældre i landkommunerne skal blive stillet ringere ved at blive pålignet indkomstskat til kommunen af et beløb, der i relation til beløbets virkelige købekraft ikke er én krone mere værd end før. Det er min pligt at gøre opmærksom på, at her drejer det sig ikke om reelle forbedringer, men om foranstaltninger, der skal forhindre forringelse.

Jeg kan naturligvis ikke have noget imod, at man også tilgodeser disse hensyn, og det synes jeg den højtærede finansminister skal have tak for, men på den anden side mener jeg, der bør gøres opmærksom på, at man ved at indføre disse regler ikke skaber retfærdighed i beskattningen af folke- og invalidepensionister.

Systemet med maksimalindkomst og nedslag er blevet væsentligt forringet gennem de seneste år. Oprindeligt var maksimalindkomsten i skatteåret 1958-59 sat til 8 800 kr. i f. eks. en københavnsk omegnskommune. Dette beløb blev fastholdt i skatteåret 1959-60, men i skatteåret 1960-61 blev maksimalindkomsten nedsat til 8 200 kr., hvilket gav sig de mest uheldige udslag

skattemæssigt hos de ældre, der ved siden af deres folkepension oppebar f. eks. en særlig understøttelse fra deres fagforening. Der kan således nævnes eksempler på, at ældre af en sådan understøttelse på 2 000 kr. om året måtte aflevere nær ved 50 pct. i skat. Man forstår sikkert, at det har været svært at overbevise de ældre om det retfærdige i et sådant system. Jeg må erkende, at mit parti gerne ser, at der tages skridt til, at folkepensionen virkelig bliver gjort skattefri, så at det at oppebære en sparsom folkepension ikke skulle have en skadelig indflydelse skattemæssigt set på de små-indtægter, som de gamle erfaringsmæssigt stiler efter at få for at supplere den i forvejen sparsomme folkepension. Jeg så meget gerne nogle beregninger over, hvad gennemførelsen af dette lovforslag reelt vil betyde i kroner og øre. Jeg vil også gerne give udtryk for, at jeg meget gerne ser en forhøjelse af maksimalindkomsten.

Jeg kan fuldt ud støtte det ærede medlem hr. Peter Nielsens udtalelser om invalidepensionisterne. Nu er jeg ikke rigtig klar over, om det blot er en skueret, eller om det er noget, der virkelig vil blive fremsat i udvalget, men jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at fra min side skal det ikke mangle på støtte, hvis et sådant forslag fremkommer.

I øvrigt vil jeg gerne i udvalget fremkomme med ændringsforslag i den af mig skitserede retning.

Mose Hansen: Mit parti kan tiltræde lovforslaget, der går ud på, at § 22 i ligningsloven for fremtiden udskilles i en særlig lov.

Jeg vil dog tilføje, at vi ikke ønsker, at dette enkelte tilfælde kommer til at danne skole for yderligere udstykning af ligningsloven. I så tilfælde ville vor vedtagelse af ligningsloven i maj 1961 blive nedbrudt. Ved denne vedtagelse blev ligningsloven gjort gældende for skatteåret 1962-63 og følgende skatteår. Dermed mener jeg ikke, at der aldrig nogen sinde kan ske ændringer i ligningsloven. Der kan opstå situationer, hvor det er nødvendigt, at der skal ske ændringer som i dette tilfælde.

De foreslåede ændringer i maksimalindkomsterne, hvorefter der sker en yderligere udjævning af zonegrænserne, finder vi hensigtsmæssige, men der kunne måske

[Mose Hansen.]

være tale om, at det ville være formålstjenligt, at der nu kun blev ét område i stedet for to områder. Selv med vedtagelsen af de foreslåede forhøjelser af maksimalindkomsterne kan der vel i enkelte tilfælde ske mindre skatteforhøjelser for folke- og invalidepensionister, der er bosat i landkommunerne, hvor den skattefri bundgrænse for kommuneskatten er 3 000 kr. På den anden side kan de nu foreslåede forhøjelser også få den virkning, at ældre medborgere, som tidligere har haft indkomster på 7 200 kr. og 7 600 kr., men ikke over de 8 000 kr., og som ikke i afvigte år har fået del i velstandsstigningen, nu kan komme ind under ordningen og få glæde af nedslagsreglerne og opnå skatteenedsættelser, når deres indkomst som sagt ikke overstiger de 8 000 kr. Ikke mindst af hensyn til disse velfortjente ældre medborgere, som ikke oppebærer folkepension eller invalidepension, men som opfylder aldersbetingelserne, kan jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Jeg takker samtlige ærede ordførere for tilslutningen til dette lille lovforslag om at ajourføre folkepensionisters med fleres nedslagsregler for det kommende skatteår.

De ærede medlemmer hr. Peter Nielsen, hr. Foged og hr. Mose Hansen var inde på hele problemet om den ordning, vi har skabt for vor ligningslov. Det er rigtigt, og det var vi enige om fra vistnok alle sider dengang, at ligningslovsproblemet ikke som tidligere skulle ordnes her i efterårsmånederne, så at de skattelignende myndigheder fik meget kort tid til at tage hensyn til de ændringer, der skete i ligningsloven. Det er netop det, der danner baggrunden for, at jeg her har taget det specielle problem vedrørende nedslagsreglerne ud af ligningsloven. Jeg mener ikke, at vi på nuværende tidspunkt kan begynde at behandle de ligningslovsregler, som har betydning for fastsættelsen af skatteydernes indkomster, men nedslagsreglerne er jo ikke ligningslovsspørgsmål i sig selv. Disse nedslagsregler behøver ikke at være fastsat, før selvangivelserne skal udfyldes. Nedslagsreglerne skal derimod være fastsat, før selve ligningsarbejdet begynder den 1. februar, og derfor

kan man heller ikke vente med at tage stilling til nedslagsreglerne, til man behandler udskrivningsloven, der først skal være vedtaget inden den 1. april. Derfor må jeg understrege, at jeg ikke mener, at vi ved behandlingen af dette lovforslag kan tage stilling til, hvorvidt f. eks. invalidetillægget skal være skattefrit for det kommende skatteår, og reglerne for overgangen til mindre indtægt kan heller ikke på nuværende tidspunkt fastsættes for det kommende år — det var vist det ærede medlem hr. Foged, der nævnte det.

Jeg mener, at nedslagsreglerne er et så specifikt område — og vi må regne med, at disse nedslagsregler må ændres år for år i takt med folkepensionens stigning — at det er naturligt, at vi tager dette område ud af ligningsloven og behandler det som et særskilt lovforslag.

Det ærede medlem hr. Foged nævnte, at vi nu nærmer os en udligning af de zonegrænser, vi har haft for nedslagsreglerne, og at tiden måske var inde til helt at slette dem. Jeg er helt enig i, at vi her kun skal have ét område, men da vi ved, at der endnu er forskel på folkepensionens størrelse i de forskellige områder, tror jeg, at det tempo, vi her har valgt, er det rigtige. Der ville opstå visse konsekvenser, hvis man tog skridtet på én gang. Konsekvenserne er lidt indviklede, men det skal jeg gerne redegøre for under det kommende udvalgsarbejde.

Det ærede medlem hr. Mose Hansen talte om yderligere udstykning af ligningsloven. Jeg tror, at jeg allerede har redegjort for motiveringen for, at man tager dette ud, og jeg er helt enig i, at vi ikke skal foretage nogen yderligere udstykning af ligningsloven, og i, at ændringer af ligningsloven skal foretages i god tid og helst om foråret. Jeg er ikke indstillet på, at ligningsloven skal være permanent, men den skal være mere permanent end før, og der skal være tid til at arbejde med de ændringer, vi eventuelt skal have, så jeg tror, det er rigtigt, at vi fastholder, at ligningsloven skal ændres i forårsmånederne og ikke som tidligere kort før jul.

Det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen mente, at der var tale om en forringelse af nedslagsreglerne, idet vi i 1959-60 havde maksimalindkomster på 8 800, mens vi nu

[Finansministeren.]

er nede på 8 200 kr. Vi har tidligere haft betydelig større maksimalindkomster end dem, vi har nu, men dengang vi var oppe på de høje maksimalindkomster, havde vi tillige den regel, at man kun fik nedslag med halvdelen, hvorimod man nu får nedslag med hele forskellen, og det giver jo en væsentlig ændring.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Peter Nielsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1962 til 31. marts 1963.

(Foregående del af første behandling findes i tidenden sp. 1333).

Forhandlingen genoptoges.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere, der i går gav tilslutning til det fremsatte finanslovsforslag for finansåret 1962-63.

Til indledning vil jeg gerne fremsætte nogle få bemærkninger om selve finanslovdebatten. Jeg kan i så henseende være ganske enig med det ærede medlem hr. Thestrup i hans udtalelse om, at denne debat ikke længere har den betydning, den har haft, efter at den politiske debat ved en ny folketingssamlings begyndelse nu finder sted på grundlag af statsministerens åbningstale. Jeg finder, at denne forandring i finanslovdebattens karakter er en

fordel, idet vi nu bedre kan koncentrere os om de problemer, som har mere direkte tilknytning til selve finanslovsforslaget.

I samme forbindelse har jeg lyst til at nævne, at også indførelsen af den ugentlige spørgetid har påvirket finanslovdebattens indhold; den mulighed, som den ugentlige spørgetid giver det enkelte medlem for at få besvaret specielle spørgsmål, forekommer mig at være langt mere værdifuld end det, at et sådant spørgsmål rejses under finanslovdebatten.

Med hensyn til finanslovsforslagets opstilling udtrykte det ærede medlem hr. Kaj Andresen ønske om, at det nye decimalsystem snart blev gennemført for samtlige paragraffers vedkommende. Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at efter al sandsynlighed vil det være muligt under behandlingen af dette finanslovsforslag at stille nogle tekniske ændringsforslag, således at det nye decimalsystem vil være gennemført på hele drifts- og anlægsbudgettet ved den endelige vedtagelse af finansloven for 1962-63.

Man kan vist sige, at spørgsmålet om stigning i det faktiske provenu af skatte- og afgiftslovene spillede en væsentlig rolle i ordførerindlæggene i går. Jeg deler helt det ærede medlem hr. Kaj Andresens opfattelse, at det ikke er afgørende, hvor store skatter der betales i kroner og øre, men at det er nok så afgørende, hvor meget den enkelte har tilbage af sin indkomst, når skatterne er betalt.

Det ærede medlem hr. Kirkegaard var inde på samme tankegang, og det samme gjaldt vist i virkeligheden det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen. Til det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen vil jeg i øvrigt gerne sige, at det nok er muligt, at det endelige overskud på drifts- og anlægsbudgettet i 1962-63 vil blive større end de nu budgetterede 1 500 mill. kr., men der er også mulighed for, at det kan blive mindre. Det ærede medlem var inde på, at udgifter bevidst var blevet overbudgetteret, og at indtægter bevidst var blevet underbudgetteret. Noget sådant er